

KAPITEL 1

HISTORIEN OM FRITJOF OG EDELSYS

Alin, Ene, Silvius og Pilo var på vej til byen Kronborg i Erinas hestevogn, hvor de skulle på mission. Troldkvinden havde opsnappet rygter om, at en af de lokale adelsmænd ville gøre oprør mod områdets hertug, og da hertugen var en af hendes gamle venner, havde hun besluttet at sende sine lærlinge ud for at spionere og finde ud af, om der var hold i historien.

De fire børn sad i deres egne tanker på turen derhen. Silvius læste om mutanter og rottemænd. Pilo forsøgte at tegne træer i det lille hæfte, som han altid havde med i tasken. ”Ved I godt, at der er enorm stor forskel på rød nålet og spids nålet gran?” spurgte han. Ingen svarede. ”Det er virkelig spændende!” fortsatte Pilo. Der var stadig ingen, der så ud til at være interesserede i hans grantræer. Tværtimod krøb

Ene ud på bukken, hvor hun satte sig ved siden af kusken og småsnakkede om alt det, de kørte forbi. Pilo opgav med et suk.

Alin sloges endnu en gang med en af de romantiske fortællinger, som Erina syntes, hun burde læse. ”Det er ikke nok, at du er god til at slås,” plejede Erina at sige. ”Du skal også kunne lade, som om du er en normal adelspige, uden at blive opdaget, så snart du træder ind i en balsal.”

”Åh, de her bøger er jo overhovedet ikke realistiske!” vrissede Alin. ”Jeg hader historier, der kun er fantasi. Den her handler om en stakkels forelsket adelsmand, der hedder Fritjof, og han er *så* forelsket i en ung pige, der hedder Edelsys ... altså hvad *er* det for nogle åndssvage navne? Og han vil bare gøre *alt* for at blive gift med hende. ALT. Og så samler han en hel hær for at vinde hendes hjerte. Og alle hestene har roser i deres manke. Men hendes far fanger ham og sætter ham i fængsel. Og det er ikke engang et rigtigt fængsel ... det er et gammelt slot, der er lavet om til et fængsel, for vores helt skal jo ikke have det *alt* for slemt.” Hun sukede. ”Der findes jo slet ikke den slags fængsler! Hvorfor smider forfatteren ham i det mindste ikke i et ordentligt fangehul?”

”Men hvad sker der så? Bliver de gift til sidst?” Pilo havde altid været den mest romantiske af de fire.

”Idioten sidder i fængsel i 40 år,” vrissede Alin. ”Og han bruger al sin tid på at grave sig vej ud af sin celle og hen til hendes hus . . . med en ske!”

”Åh . . . det er ægte kærlighed.” Pilo lagde sin pen fra sig og så ud ad vinduet. Silvius overvejede at spørge, om hans ven nu igen sad og tænkte på købmandsdatteren Latessa, men valgte at blande sig udenom.

”Men det kan jo ikke lade sig gøre. Man kan ikke grave en tunnel med en ske! Og hun har selvfølgelig giftet sig med en anden, da han endelig er færdig,” sagde Alin. ”Og så siger Edelsys, at hun *aldrig* har elsket ham. Og nu er han blevet gammel, og så dør han af sorg. Slut prut finale.”

”Men det *er* da også virkelig kærlighed . . . Tænk at dø af sorg!” sagde Pilo.

”Det er en latterlig historie. Det er, hvad det er,” fnyste Alin.

De indkvarterede sig på kroen Guldfisken. Den skulle være deres hjem, mens de forsøgte at opsnappe rygter om den unge Ulrich von Hahnens forsøg på at vælte hertug Carl.

”Skal vi ikke bare gå ned i krostuen, få noget mad og udspørge folk?” foreslog Pilo, men det var Silvius overhovedet ikke enig i.

”Det kan være farligt. Hvis nogle af oprørerne finder ud af, at vi snuser rundt på hertug Carls vegne, vil de forsøge at overfalde os. Og i det hele taget synes jeg ikke, at vi skal spørge nogen direkte. Lad os hellere finde en god sladderkro med nogle skumle typer. Og så sætter vi os bare i et hjørne og lytter.”

”Men man kan jo ikke stole på tyve og mordere,” indvendte Alin. ”Vi er da nødt til at spørge ordentlige mennesker. *Jeg* synes, at vi skal gå til Kronborgs byvagtskontor og snakke med dem. De overholder loven. De er på vores side, og de kunne aldrig finde på at overfalde os. Det er meget nemmere.”

”Men byvagter ved *aldrig* noget,” brød Ene ind. ”Sådan er det bare. Byvagter er dem, der er for dumme til at komme i hertugens garde, og Silvius har ret! Vi skal ned på byens skumleste værtshus. Det bliver sjovt. Jeg finder ud af, hvor det er!” Og før Alin kunne nå at protestere, var Ene ude ad døren.

To minutter efter kom hun tilbage. ”Tyvenes hovedkvarter hedder Halvklam Ædelse.” Hun grinede. ”Tjeneren sagde, at det er der, alle de skøre typer kommer. Han sagde også, at det på ingen måde

var en kro, han ville anbefale til en ung dame som mig, så det lyder som det helt rigtige sted!”

De gjorde sig klar til at gå, selvom Alin stadig var utilfreds.

”Jeg bliver altså udenfor,” sagde hun. ”I får mig simpelthen ikke til at gå ind på en kro, hvor der er fyldt med slyngler. Jeg kommer bare til at slå på nogen af dem.” Hun rakte over og tog gruppens fælles pung op af Silvius’ lomme. ”Og så kan jeg jo passe på den her imens, så vi ikke ender med at måtte løbe fra regningen, fordi I har mistet alle vores penge.”

”Du tager altså helt fejl.” Ene trak en lang kniv og satte den på plads i dens læderremme på indersiden af støvlen. ”Der er *ingen*, der stjæler fra hinanden på en tyvekro. Hvis det sker, bliver man jo smidt ud af de andre.”

”Det er ikke tyve, jeg er bekymret for,” bed Alin igen. ”Det er dig og Silvius. Så længe pengene ligger i *min* lomme, er jeg sikker på, I ikke taber dem i kortspil.”

Og så gik de ned i den del af byen, hvor gyderne var så smalle, at folk kunne række en kop sukker direkte over gaden til genboen, hvis de stod og manglede. Der var en råben og grinen og skrålen og kaglen fra de små huse, og der duftede af stegt kød og kål, og

selvom det kun lige var blevet mørkt, gik der allerede en fulderik og støttede sig til husmurene. De havde efterladt deres identitetspapirer på Guld fisken, hvor Pilo også havde lagt sin bue, og Alin havde efterladt Ulfrynd. De skulle forestille helt almindelige og ufarlige børn. Og den slags er svært, hvis man har en halvanden meter lang elverbue eller et kæmpestort sværd med over skulderen.

”Er du sikker på, at du ikke vil med ind?” Enes øjne strålede. Der var liv og latter i tyvekroen, der ganske rigtigt havde et skilt med en skål mad af ubestemmelig herkomst ved hoveddøren. Hun vidste, at der var masser af gode historier i vente. Måske ikke om oprøret, men det var også lige meget. ”Det bliver den festligste aften i lang tid. Det ved jeg bare,” sagde hun.

”Jeg er *helt* sikker på, jeg ikke skal med.” Alin satte sig trodsigt op ad muren. ”Men en af jer må gerne komme ud med en skål halvklam ædelse til mig.”

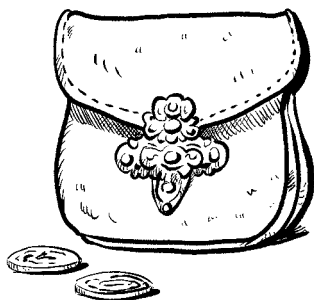
Og så gav hun dem allernådigst et par mønter, de kunne købe noget at spise for.

KAPITEL 2

EN FESTLIG AFTEN

Der var gang i den, da børnene kom ind på kælder-knejpen, hvor døren var så lav, at Pilo måtte dukke sig for at komme ind. Over halvdelen af bordene var optagede, selvom det kun var først på aftenen, og manden bag disken havde travlt med at lange store krus med øl ud til gæsterne. Det eneste, man kunne få at spise, var dagens suppe, men den var til gengæld overraskende god. Pilo gik ud med en skål til Alin, og så satte de tre børn sig ned og forsøgte at lade, som om de hørte til.

Det var de desværre ikke særlig gode til. Der gik ikke lang tid, før en fremmed kvinde slog sig ned ved deres bord.

”I er da vist gået forkert, bette pus,” sagde hun og målte dem oppefra og ned.

Ene gjorde et tegn med hånden, som kvinden åbenbart forstod. Hun nikkede anerkendende. ”Jeg ville bare lige være sikker. Vi passer jo på hinanden her,” sagde hun og rejste sig.

”Hvad var det?” spurgte Silvius nysgerrigt.

”Jeg viste hende tyvetegnet.”

Silvius forsøgte uden det store held at gengive tegnet. ”Hvad kan sådan et tyvetegn?” spurgte han.

”Det viser de andre, at vi har lov til at være her. At vi er ligesom dem. Og det er lige præcis derfor, du ikke skal lære at lave tyvetegnet. Du ville bare misbruge det.”

Udenfor sad Alin med sin suppe og så folk komme og gå. De skumle typer lod hende heldigvis være i fred, men hun gjorde sig også umage for at se så afvisende og vrissen ud som muligt.

”Hvad sidder du her og surmuler for? Har min far smidt dig ud?”

Pludselig stod der alligevel en ung fyr og så ned på hende med et flabet smil og begge hænder i lommerne. Han havde halvlangt sort hår, der faldt ned i panden, så det skjulte hans øjne, og en rød hat, der sad skævt oven på hovedet.

”Kan man ikke få lov at spise i fred? Er det måske

forbudt at spise udenfor?” Hun tog automatisk den ene hånd i lommen for at passe på pungen med gruppens penge.

”Hvad hedder du?” spurgte han.

”Det rager ikke dig!”

”Det er min far, der ejer kroen ... Kan du lide suppen?”

Hun trak på skuldrene.

”Hvad laver du her?” spurgte han. ”Venter du på nogen?”

Hvis ikke han havde været næsten lige så høj som Pilo, havde hun forsøgt at skræmme ham væk. Men han virkede ikke til at være nem at skræmme. Hvis det var hans far, der ejede kroen, var han selvfølgelig også på hjemmebane. I stedet sagde hun ligeud:

”Skrid med dig. Du er ikke min ven. Og det bliver du heller aldrig.”

”Det lyder som noget af en udfordring!” Han smilede stadig. ”For jeg kan blive venner med hvem som helst!”

Han satte sig ved siden af hende med ryggen mod muren.

”Jeg hedder Ludolf. Bor du her i byen?”

Alin så ned i sin tallerken, fast besluttet på, at hun ikke ville reagere på et eneste af hans spørgsmål.

Men Ludolf gav ikke sådan op. Han blev bare ved og ved med at stille sine tåbelige spørgsmål: ”Du ser ud til at være stærk. Kan du slås?”, ”Hvad er din yndlingsbog?”, ”Har du et kæledyr? Jeg har en tam krage.”

Alin sagde stadig ikke noget, og da han sagde: ”Nå, men man kan jo også være gode venner uden at tale hele tiden,” troede hun, hendes stædighed havde vundet. Men til hendes ærgrelse blev han alligevel siddende ved siden af hende ved muren. Han formåede kun at lade være med at sige noget i syv minutter. Så nikkede han mod et par, der var på vej ned i krostuen.

”Nu bliver der ballade!”

Alin åbnede modstræbende munden. Hun tænkte på sine tre venner. Skulle hun advare dem? ”Det lignede da helt almindelige mennesker!” sagde hun.

”Men det er det ikke. De er fra Tylonien. Og jeg kender de to. De skaber altid problemer. De plejer at splitte *hele* hytten ad. Jeg må hellere hente byvagten!”

Han rejste sig og luntede væk. Og Alin blev siddende i aften solen. Silvius, Ene og Pilo skulle nok klare sig, selv hvis der blev slagsmål derinde. Også uden hende. Hun tog sig fraværende til lommen

og opdagede til sin rædsel, at den var tom. Pungen med alle gruppens penge var væk, og hendes hjerte begyndte at hamre af lige dele raseri og skam over at være blevet overlistet.

”For pokker. Hvordan gjorde han det?” Hun rejste sig og sparkede arrigt til den tomme suppeskål. Han havde bare siddet ved siden af hende. Hvorfor havde hun ikke bemærket noget? ”Uhhh, jeg skal give ham ... når han kommer tilbage! Og han har heldigvis byvagten med, så de kan smide ham i spjældet med det samme.” Hun var helt sikker. Om så hun skulle kvæle den tåbelige tyv i hans egen hat, skulle hun nok få gruppens penge igen.

Imens gik det tylonske par op i krostuens bar og bad om to store krus brændevin og et spil kort, men det lagde Ene, Silvius og Pilo ikke synderligt mærke til. De var faldet i snak med en mand, som åbenlyst ikke hørte til blandt kroens stamgæster, og som havde sat sig ved deres bord og været usikker over hele situationen.

”Øh ... I ser i det mindste ikke ud, som om I vil slå mig ihjel,” sagde han og kiggede sig lidt beklemmt rundt. ”Kender I dem, der kommer her?”

”Ork ja. Vi kender alle.” Ene løj uden at blinke.

”Det er hans far, der har kroen.” Hun pegede på Silvius, der blev totalt forfjamsket.

”Jeg har en opgave, som jeg skal finde de helt rigtige folk til ... et indbrud.”

Silvius forsøgte som svar at lave et totalt indviklet, men intetsigende tyvetegn for at imponere den fremmede og bad ham om at sige noget mere.

”Jeg skal have fingre i et vigtigt dokument,” forklarede deres gæst. Han var i slutningen af 20’erne, og selvom han havde prøvet at forklæde sig som en almindelig bybo i kofte og bondebukser, kunne Silvius tydeligt høre på hans måde at tale på, at det var en adelsmand, de sad over for. Det her kunne godt blive spændende.

Ved nabobordet var parret fra Tylonien begyndt at spille kort. Der lå en stor stak mønter imellem dem, og pludselig slog kvinden i bordet og råbte, at manden snød og umuligt kunne sidde med spar es.

”Et dokument, siger du ...” Silvius legede fraværende med skeen i sin tomme suppeskål. ”Det kan godt være, vi kan hjælpe dig. Jeg går ud fra, det ikke er dit eget dokument, der er blevet væk, når du kommer her. Hvad står der i det?”

Den fremmede tog hatten af og lagde den på bordet. ”Det *er* faktisk mit ... altså, på en måde ... Det

befinder sig i hertug Carls arkiv, men han vil ikke udlevere det til mig!” Han fandt en guldmønt frem fra lommen og lagde den på bordet. ”Man kan faktisk sige, at det er hertugen, der er tyven. Hvis I eller en, I kender, kan hjælpe mig med at få det tilbage, må I få den her.”

”Idiot. Jeg slår dig ihjel,” lød det i det samme fra bordet ved siden af. Den mandlige kortspiller kylede sine kort i gulvet. ”Du har snydekort i ærmet. Ingen kan være så heldig!”

”Siger du, at jeg snyder?!” Hun rejste sig og lænede sig truende ind over bordet.

”Det er lige det, jeg gør!” råbte manden.

Der var blevet helt stille i slyngelstuen. Alle de lokale skulede derover. En stor mand med fuldskæg og ar i hele højre side af hovedet rejste sig og råbte drævende:

”Nu smadrer du ikke det hele igen, vel Gunrak? Det her sted tilhører os alle!”

Men det var Gunrak pisseligeglåd med. Han reagerede ved at vælte bordet med et højt brøl, så krus, suppe, penge og spillekort væltede ned over kvinden.

”Det skal du få betalt!” Hun tog sine sko af og kylede dem i hovedet på ham.

”Åh, for pokker. Nu igen ...” lød det fra den arrede krogæst.

Men i det samme blev døren åbnet.

”Er der et problem?” Kvinden i døren bar uniform og havde en fjerdusk i hatten. Hun fulgtes med fire andre i samme mundering, men det var tydeligvis hende, der bestemte.

Byvagten var ankommet.

